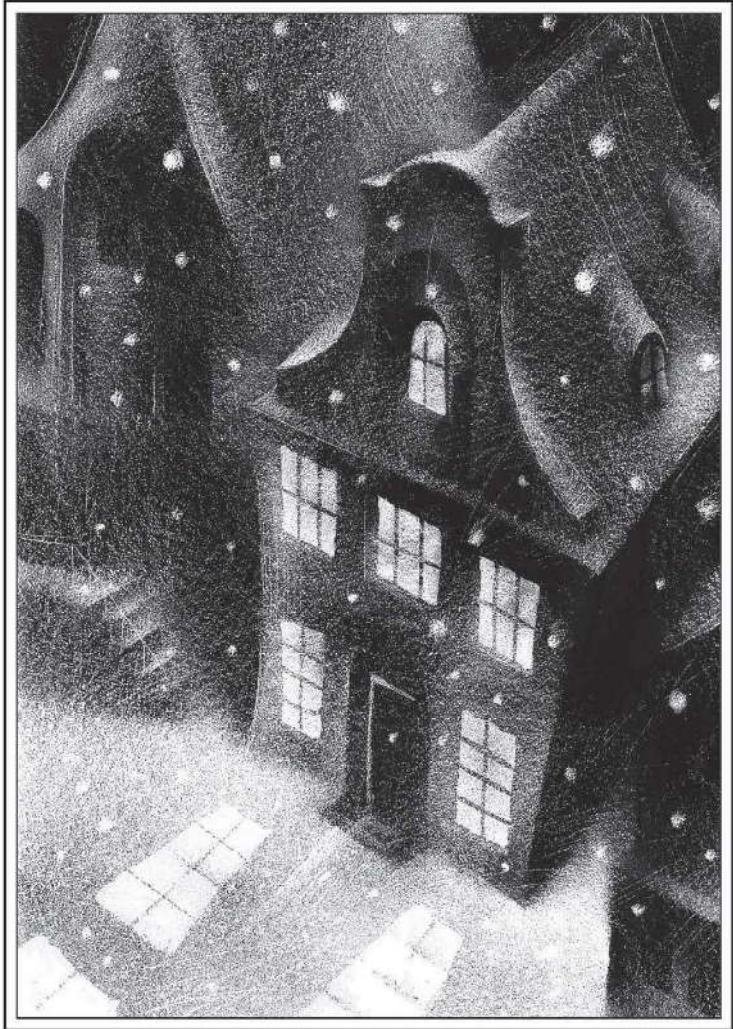

Partea întâi

Taverna Calul Alb

Cândva demult, pe vremea când timpul era măsurat de ceasornice mecanice, într-un orășel german s-a petrecut un eveniment ciudat. Au fost, de fapt, o serie de evenimente, îmbinate toate unele cu altele ca piesele dintr-un ceas, și cu toate că fiecare persoană a văzut o anumită parte din ce s-a întâmplat, nimeni nu a văzut întregul. Dar iată întâmplarea, pe cât de bine o pot povesti eu.

Totul a început într-o seară de iarnă, când cetățenii din oraș se adunau la taverna Calul Alb. Viscoalea

dinspre munți, iar vântul făcea clopotele din turnul bisericii să sune fără încetare. Geamurile se aburiseră, soba dogorea, iar Putzi, bătrânul motan negru, moțăia pe vatră; în aer pluteau mirosuri îmbelșugate de cârnați, varză murată, tutun și bere. Micuța chelneriță Gretl, fiica patronului, alerga încolo și-ncoace cu câni înspumate și cu farfurii aburinde.

Ușa se deschise și înăuntru se învolburară fulgi albi și grași, care se transformară în stropi de apă imediat ce dădură de căldura cârciumii. Nou-veniții – Herr Ringelmann, ceasornicarul, și ucenicul lui, Karl – tropăiră din cizme și își scuturară zăpada de pe mantale.

— Uite-l pe Herr Ringelmann! zise primarul. Vino să bei bere cu mine, bătrâne prieten! O cană și pentru tânărul cum-îl-cheamă, ucenicul tău.

Ucenicul Karl dădu din cap în semn de mulțumire și se duse să stea singur într-un colț. A avea o mină posomorâtă și sumbră.

— Ce-a pățit tânărul tău învățăcel? întrebă primarul. Arată de parcă ar fi înghițit un nor de furtună.

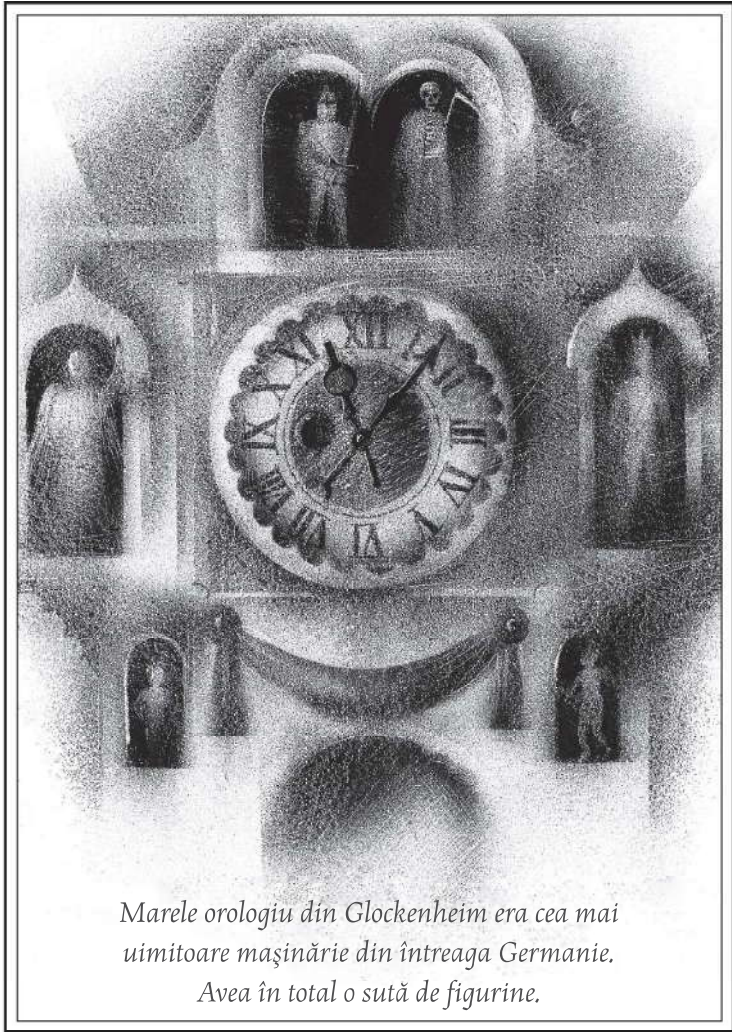
— Ei, nu mi-aș bate capul cu el, zise bătrânul ceasornicar, așezându-se la masa prietenilor lui. E îngrijorat pentru mâine. I se termină ucenicia.

— Aha, sigur că da! spuse primarul.

Exista obiceiul ca un ucenic de ceasornicar, atunci când își termina perioada de învățătură, să confecționeze o figurină nouă pentru marele orologiu din Glockenheim.

— Prin urmare, vom avea în oraș o nouă operă de ceasornicărie! Abia aștept s-o văd mâine.

— Țin minte cum a fost când s-a terminat ucenicia mea, zise Herr Ringelmann. Gândul la ce se va întâmpla când va ieși din ceas figurina mea nu m-a lăsat să dorm. Dacă n-am numărat bine roțile dințate? Dacă arcul era prea tare? Dacă... Ei, îți trec prin minte o mie de gânduri. E o mare responsabilitate.

Marele orologiu din Glockenheim era cea mai uimitoare mașinărie din întreaga Germanie. Avea în total o sută de figurine.

— Se poate, dar nu l-am mai văzut niciodată pe flăcăul ăsta atât de posomorât, zise altcineva. Și n-aș spune că-i vesel nici în momentele lui cele mai bune.

Celorlalți băutori li se părea că însuși Herr Ringelmann era cam abătut, dar el ciocni cana cu restul și schimbă subiectul discuției.

— Am auzit că tânărul Fritz, scriitorul, urmează să ne citească astă-seară noua lui poveste, zise el.

— Așa cred, spuse primarul. Sper să nu fie la fel de înfricoșătoare ca ultima. Știți, m-am trezit de trei ori în noaptea aceea cu părul măciucă, și asta doar gândindu-mă la ea!

— Nici nu știu ce-i mai înspăimântător, să auzi poveștile aici, la cârciumă, sau să le citești singur mai târziu, zise altul.

— E mai rău singur, crede-mă, spuse altcineva. Simți cum îți se strecoară pe spinare degete de stafii și, chiar dacă știi ce urmează să se întâmple mai departe, tot nu te poți stăpâni să nu sari în sus.

Pe urmă dezbătură dacă era mai înspăimântător să auzi o poveste cu stafii când nu știi ce urmează să se întâmple (fiindcă te ia prin surprindere), sau când știi (pentru încordarea cu care aștepți să se întâmple).

Subiectul discuției lor, scriitorul Fritz, era un tânăr cu înfățișare veselă care cina în celălalt capăt al sălii. Glumea cu cârciumarul, râdea cu vecinii, iar când termină de mâncat, mai ceru o cană cu bere, apoi adună foile de manuscris împrăștiate lângă farfurie și se duse să stea de vorbă cu Karl.

— Salut, bătrâne, zise el vesel. Totu-i gata pentru mâine? Abia aștept să văd! Ce-o să ne arăți?

Karl se încruntă și se întoarse să se uite în altă parte.

— Temperament artistic, spuse înțelept cârciumarul. Bea-ți berea și îți mai dau una din partea casei, în cinstea zilei de mâine.

— Pune otravă în ea și o beau, mormăi Karl.

— Poftim? zise Fritz, căruia nu-i venea să-și creadă urechilor.

Stăteau amândoi chiar în capătul barului, iar Fritz se mișcă astfel încât să întoarcă spatele celorlalți meseni, ca să discute cu Karl în particular.

— Ce s-a întâmplat, prietene? Ai muncit luni în șir la capodopera ta! Cum să fii îngrijorat pentru ea? N-are cum să dea greș.

Karl se uită la el cu chipul plin de cea mai cumplită amărăciune.

— N-am făcut nicio figurină, murmură el. N-am fost în stare. Am dat greș, Fritz. Mâine, când va bate ceasul și toată lumea se va uita să vadă ce-am făcut, din orologiu nu va ieși nimic, nimic...

Gemu încet și se întoarse.

— Nu pot da ochii cu ei! continuă el încet. Ar trebui să mă duc și să mă arunc din turn chiar acum, să termin cu toate!

— Ei, haide, nu vorbi așa! zise Fritz, care nu-și mai văzuse niciodată prietenul atât de nefericit. Trebuie să stai de vorbă cu bătrânul Herr Ringelmann – să-i ceri

sfatul, să-i spui că ai dat de greu –, e un om de treabă, o să te ajute!

— Nu înțelegi, spuse pățimaș Karl. Pentru tine totul e atât de ușor! Te așezi la birou, pui creionul pe hârtie și poveștile încep să curgă! Nu știi ce înseamnă să transpiri și să te încordezi ore în șir fără nicio idee, sau să te chinui cu materiale care se rup și cu unelte care se tocesc, sau să-ți smulgi părul din cap încercând să găsești o nouă variațiune la aceeași temă veche – îți spun, Fritz, e o minune că nu mi-am zburat creierii cu mult înainte! Dar nu mai durează mult. Mâine dimineață veți râde toți de mine. Karl, ratatul. Karl, disperatul. Karl, primul ucenic care nu reușește să-și facă treaba în sute de ani de ceasornicărie. Nu-mi pasă. Eu o să zac pe fundul râului, sub gheață.

Fritz ar fi trebuit să-l întrerupă pe Karl încă de când vorbea despre dificultatea muncii lui. Poveștile sunt la fel de greu de alcătuit precum ceasurile și o pot lua razna la fel de ușor – așa cum vom vedea peste

o pagină sau două că s-a întâmplat chiar cu povestea lui Fritz. Dar Fritz era un optimist, iar Karl era un pesimist, iar asta contează mai mult decât orice pe lume.

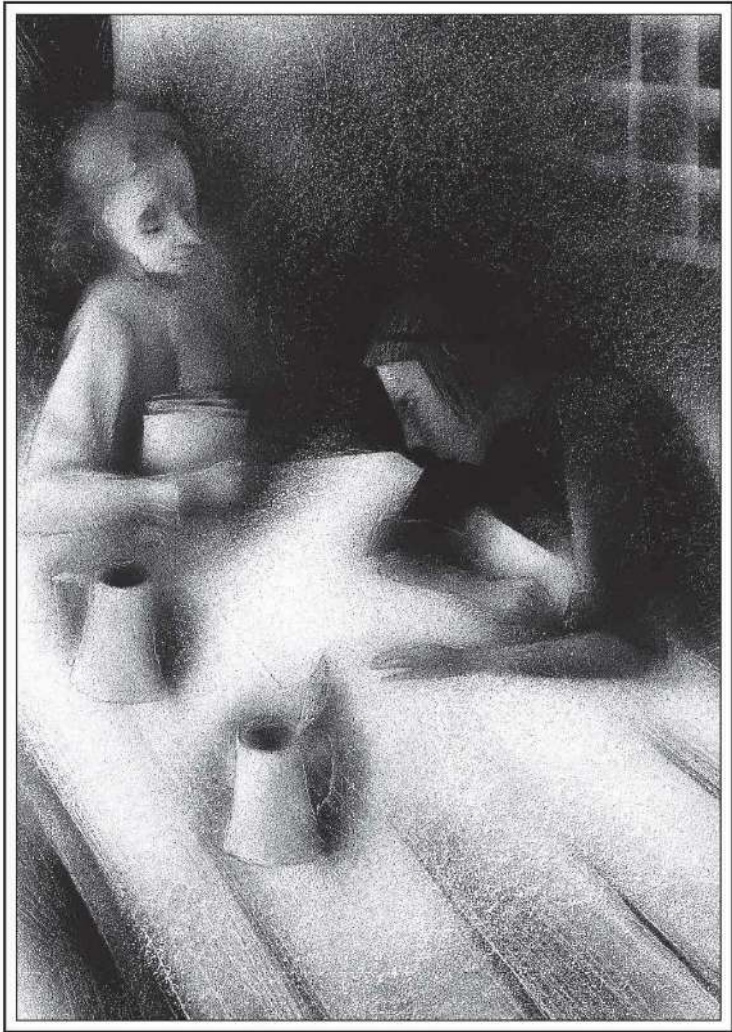
Motanul Putzi, trezindu-se din somnul lui de pe vatră, veni și își frecă spinarea de piciorul lui Karl. Karl îl alungă, lovindu-l cu sălbăticie.

— Potolește-te, zise Fritz.

Dar Karl doar se încruntă. Bău până la fund, se șterse la gură cu dosul palmei, apoi trânti cana pe tejghea și ceru alta. Tânăra chelneriță Gretl se uită îngrijorată la Fritz, pentru că ea era doar o copilă și nu știa dacă trebuia să-l mai servească pe unul aflat în starea lui Karl.

— Mai dă-i, spuse Fritz. Nu-i beat, săracul, e nefericit. Stau eu cu ochii pe el, n-ai grijă.

Așa că Gretl îi mai turnă bere lui Karl, iar ucenicul de ceasornicar se încruntă și întoarse fața. Fritz își făcea griji pentru el, dar nu mai putea rămâne acolo pentru că îl strigau patronii.

Karl doar s-a încruntat

— Hai, Fritz! Unde-i povestea aia?

— Cântă pentru ce-ai mâncat! Haide! Așteptăm cu toții!

— Despre ce-i vorba de data asta? Schelete sau stafii?

— Sper să fie despre o frumusețe de crimă sângeroasă!

— Nu, am auzit că ne-a pregătit ceva cu totul diferit în această seară. Ceva nou-nouț.

— Presimt că va fi ceva mai oribil decât orice s-ar putea imagina, zise bătrânul Johann, tăietorul de lemne.

În timp ce băutorii comandau alte căni de bere de care să se îngrijească în timpul poveștii, umpleau pipete și se așezau mai comod, Fritz luă manuscrisul și își ocupă locul obișnuit de lângă sobă.

Dacă e să spunem adevărul, Fritz se simțea el însuși mai puțin în largul lui decât înaintea oricărei alte seri de depănat povești, atât din cauza celor spuse

adineauri de Karl, cât și din cauza temei poveștii lui – sau a începutului ei, cel puțin. De fapt, nici nu era vorba despre Karl. Subiectul poveștii era, într-adevăr, cât se poate de diferit.

(Fritz mai avea un motiv personal pentru care era emoționat. În realitate, nu-și terminase povestea. Scriesese începutul, într-adevăr, dar nu reușise să se gândească la niciun sfârșit. Avea pur și simplu de gând să-i dea drumul, s-o pună în mișcare, și pe urmă să inventeze sfârșitul când ajungea acolo. Așa cum tocmai am spus, era un optimist.)

— Suntem gata toți și nerăbdători, zise primarul. Abia aștept povestea asta, chiar dacă o să-mi facă părul măciucă. Ia spune, cum se numește?

— Se numește, zise Fritz, și îi aruncă o privire agitată lui Karl. Se numește „Ceasornicul“.

— Ha! Foarte potrivit! strigă bătrânul Herr Ringelmann. Ai auzit, Karl? E o poveste în cinstea ta, băiete! Karl se încruntă și se uită în podea.

— Nu, nu, sări Fritz, povestea asta nu-i despre Karl, nici despre orologiul din orașul nostru, nu, nici vorbă. E vorba despre cu totul altceva! Se numește „Ceasornicul“ din întâmplare.

— Hai, dă-i drumul, zise altcineva. Suntem toți pregătiți.

Prin urmare, Fritz își dresese glasul, își potrivi hârtiile și porni să citească.

POVESTEA LUI FRITZ

„Mă întreb dacă își mai amintește cineva istoria aceea extraordinară care s-a întâmplat la palat acum câțiva ani. Au încercat s-o treacă sub tăcere, dar câteva detalii s-au aflat – și chiar a fost un mister ciudat la mijloc. Se pare că prințul Otto s-a dus la vânătoare împreună cu Florian, tânărul său fiu, și cu baronul Stelgratz, un vechi prieten al familiei regale. Era în crucea